

Vejit do „Boží svatyně“

Hošťálková 7. 2. 2016

Písně: 99, 443, 553, 473, 686

Čtení Písma: Žalm 73

Text kázání: Žalm 42, 4. 11; 73, 21 - 24

Milí bratři a sestry,

bylo to velmi zlé, a žalmistovi to připadalo jako „*smrtelná rána v jeho kostech*“, když na něj doráželi: „*Kde je tvůj Bůh?*“. Ono to ale ještě není nikdy tak zlé, pokud to říkají ti druzí. Horší je, když se nad Boží nepostižitelností, nad nemožností Boha ukázat nebo dokázat - ani druhým, ale ani sobě - začíná zarážet naše vlastní srdce i rozum. Pak se člověk teprve dostává do těžkých pochybností: „*Je Bůh? Je takový, jak jsem v něj uvěřil? Není celá má víra jen nějakým klamem?*“

Chvilé pochybností, úzkostí, opuštěnosti se mohou dostavit i u opravdu věřícího člověka. Najednou se mu může zdát, že Bůh je daleko, že o toho malého človíčka nestojí, že se o něj nestará, že naše lidské zájmy, starosti, trápení jsou tak malicherné, že chodit s nimi před Boha je skoro jeho urážkou. Pochybnosti: „*kde je tvůj Bůh*“ jsou prostě tady. Klade nám je vlastní rozum i srdce, dokážou rozvracet náš vnitřní život a ochromovat naši odhodlanost pro Boha a v jeho jménu něco dělat.

Můžeme být jen vděčni, že touto cestou před námi šli už mnozí Boží lidé, že se těmito pochybnostmi probíjávali a nyní nám o tom podávají svědectví, aby nás v našich zápasech povzbudili. Jedním z nich je pisatel Žalmu 73. Nešlo mu o otázku, jestli Bůh je, ale jestli zasahuje do lidského života a jestli je spravedlivý, když vidí nepravost. Jak by mohl žalmista uctívat a milovat Boha, který by nebyl spravedlivý, který by nechal člověka na pospas lidské zvoli nebo nepochopitelnému osudu!? Říká, že na této cestě hledání ve své víře málem ztroskotal: „*moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty*“. „*Viděl, jak se dobře daří lidem pyšným a svévolným. Třebaže se Bohu posmívají, mají se dobře co se týče těla i majetku. Pomlouvají bližní, není jim vzdáleno žádné násilí, na nic a na nikoho se neohlíží, jdou si jen za svým prospěchem. A mnozí z Božího lidu jsou zmateni - vidí na straně bezbožných výhody a tak se tam také hrnou a jsou ochotní říkat: Dělejme to jako oni, vždyť Bůh se o takové věci nestará, Bůh nezasahuje, záleží jen na nás, jak si sami svůj život zařídíme.*“

Bůh nezasahuje? „*Je tedy zbytečné a zpozdilé, když chovám své srdce v čistotě a ruce si myji v nevinosti?*“, ptá se žalmista „*vyplatí se to, když přitom musím procházet trápením, nemocí, chudobou, když se na mne ze všech stran sypou rány?*“

Tady se ale ten věřící muž zastavil. Vidina úspěchu ho táhla k těm, kteří se o Boha nestarají, jen o své výhody. Něco ho ale zase velmi silně táhlo zpět - tím byla svázanost s jeho lidem. Cítil, že by se zpronevěřil tomu, co věřili a vyznávali otcové a matky, co utvářelo dějiny jeho lidu. Nevěděl si rady, nevěděl, jak se zachovat, chtěl na to přijít svým rozumem, ale nešlo to, „*poznal, jak je to nesnadné*“. Jsou věci, ve kterých si člověk sám se sebou neumí správně poradit. Nestačí na to.

„*Až když jsem vešel do Boží svatyně, tehdy jsem porozuměl.*“ Právě zde dochází k tomu velikému obratu v lidském životě. Ve své nejistotě a svých

pochybnostech zůstával žalmista středem své pozornosti pořád jen on sám. - Všechno se točí kolem mého štěstí, mého zdraví, mé spokojenosti, i Bůh je tady v posledu k tomu, aby mě vším tím štěstím neustále zásoboval. A když to nedělá, pak od něj půjdu! Co mám z víry! Avšak ve svatyni, před Boží tváří mu náhle zazářilo světlo: Ne, člověk není středem všeho, ale Bůh! Veliký, svatý Bůh! Nevíme, co se stalo a jak k tomuto obratu v jeho přemýšlení došlo; tou „svatyní“ mohl být chrám, ale i jiné místo nebo situace. Bylo to ale jistě setkání s Bohem, kdy takto prohlédl, kdy pocítil, že si ho Pán Bůh k sobě táhne a přitahuje, aby se mu sám stal nejvyšším štěstím. Najednou zmizela závist, že se bezbožným daří dobře. *„Vždyť je to jen zdání, jenom sen - až je, Pane, probudíš, zaženeš ten jejich sen.“*

Pozemské štěstí, blahobyt, vysoká životní úroveň ještě netvoří spolehlivý životní základ; nejsou, ani nemohou být posledním smyslem a cílem lidského života. Ten, kdo si je před oči postaví jako cíl, prožije zklamání, protože nakonec bude muset všechno opustit a všechno opustí jeho. Najednou je chudý jako boháč v evangeliu, který chtěl nastavět, pro svou úrodu, nové stodoly a pak se mít dobře - a tu přišla smrt, a on neměl nic. *„Tak je to s každým, kdo není bohatý v Bohu“* (Lk 12,21).

Ale ten, který našel Boha - nebo spíše: ten, který byl nalezen Bohem, cítí, že jej Bůh nese, vede jako za ruku, ten by za nic nevyměnil radostnou jistotu, že Bůh je s ním a vede jej k poslednímu slavnému naplnění života, ve kterém je přemožena i smrt. Neznamená to, že náhle přestane všechno trápení. *„I když mé tělo i mé srdce chřadne“*, říká žalmista. Víra mu neznamená vysvobození ze všeho utrpení. Ale nyní se je naučil nést: *„Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl“*. Tady mu už zazářilo světlo, že Bůh nejde lhostejně kolem jeho života, že je s ním, že s ním i trpí, že na kříži nese i jeho úděl.

A tak tedy - kde je Bůh? Zasahuje do našeho života, abychom mohli říci: *„Ano, toto je důkaz, že Bůh zasáhl“*? Kdybychom se začali ptát: *„Jak Bůh zasáhl do tvého života?“*, jaké odpovědi by zazněly? Připomněli bychom si asi nějaké chvíle v životě, o kterých bychom řekli - tady zasáhl Bůh. Třeba nějaké neštěstí - s některými to dopadlo zle, ale já jsem byl zachráněn. Musel jsem na těžkou operaci, ale Bůh mě zachránil. Nebo někdo byl těžce nemocen, velmi jsem za něj prosil a on se uzdravil. Jenomže druzí, nevěřící, mohou stejně dobře říct: To byla náhoda. To bylo umění lékařů. A mohou se také ptát: když ten Bůh zachránil tebe, proč nezachránil ty ostatní? Moje záchrana se jim žádným důkazem, který by je musel přesvědčit, nestala.

A někdo ještě řekne: vidím Boží zásah v tom, že jsem se domohl slušného postavení, že jsem zdravý, mám pěknou rodinu. Ale co když to všechno nemám? Známe přece Joba! Byl to muž *„bohabojný, bezúhonný, prostý všeho zla“*. Pak ale o všechno přišel, a druzí ho odvrhli - v jeho nemoci, chudobě a opuštěnosti viděli znamení, že Bůh je proti němu. A Job s touto otázkou zápasí - téměř ztroskotal, vyčítal Bohu, že přece nemůže být tak nespravedlivý. Chtěl to rozumem postihnout, ale bylo to nad jeho síly. Až do chvíle, kdy k němu promluvil sám Bůh. Tam i Job - třebaže to bylo někde na smetišti - *„vešel do Boží svatyně“*. A Bůh mu kladl otázky; na žádnou Job neuměl a nemohl odpovědět. A pak dochází k obratu: *„Přiznávám, že jsem tomu nerozuměl. Ty věci jsou nad mé chápání, nemohu je poznat. Mrzí mě to a lituji všeho v prachu a popelu“* (Job 42). A v tomto pokoření nachází pravdu: *„Dosud jsem o tobě slýchal jen z doslechu, teď však tě na vlastní oči vidím“*. Všechno předtím bylo z druhé ruky; teprve teď znám skutečnost.

Ta skutečnost je - evangelium. Velký Bůh se pro nás stal v Kristu maličký. Jde s námi i do takových hlubin života kam žádný člověk nemůže. Odpověď na otázku,

jestli Bůh zasahuje do našeho života, není ve viditelných důkazech. Všecky takové důkazy jsou dvojnásobné a žádný z nich nevěřícího člověka nepřesvědčí. Jestliže se dostaneme do těžkých pochybností, nepřesvědčí nakonec ani nás samotné.

Místo toho nás žalmista zve, abychom s ním šli tam, kam nás vede on: „**do svatyně silného Boha**“. A najednou tu zaslechneme jeho Slovo, a já poznám, že jeho „**Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás**“ (J 1,14); setkám se se svým Pánem a Spasitelem. V něm Bůh zasahuje radikálně a pronikavě do mého života. Jak? Tak, že mi dává poznat, kdo je On a kdo jsem já, jak On jedná se mnou a jak já jednám s ním, jak jsem zcela odkázán na jeho milosrdenství a jak On opravdu nechce mou zkázu ani smrt, ale chce mé dobro, můj život, plný a věčný.

A když se mi takto otevřou oči, pak se opravdu dozvím a poznám, že i můj život je místem, kde se mnou Bůh jedná každý den a každou chvíli. Nevidím Boží zásah jen v nějakých mimořádnostech, protože vím, že všechno je Boží zásah! To, že žiji, myslím, cítím, věřím, že jsem spojen s druhými, že miluji a jsem milován, že Boží milost mě vede po celý můj život. Už nepotřebuji vyhledávat nějaké mimořádné události, kterými bych chtěl dokázat, že Bůh je se mnou. Jestliže Kristu naplno otevřu svůj život, pak vím: Ano, to byl a je ten pravý Boží zásah do mého života; z něho a v něm teď vidím všechno jinak. Již nepřemýšlím nad tím, jestli Bůh je nebo není; již mu nechci určovat cesty a předpisovat plány, co by měl a neměl dělat. Blaze člověku, který „**vešel do Boží svatyně**“ a tam porozuměl.

Nemyslím, že od té chvíle zmizí všechny rozpory a pochybnosti. „**I když mé tělo i mé srdce chřadne...**“, říká žalmista. I člověk nadšen, uchvácen Boží milostí, zůstává stále človíčkem malým, často nechápavým i vzpurným. Prochází utrpením a zdá se mu, že není toho, kdo by mu pomohl. Vidí veliké rozdíly mezi lidmi, vidí pýchu svévolných a je mu z toho hořko u srdce. A srdce svádí k závisti. Ale Kristovo evangelium neustále obrací náš pohled k pravému životnímu základu, k pravému a trvalému štěstí, ve kterém můžeme říci i my: „**Koho jiného měl bych na nebi? S tebou netoužím po ničem na zemi! Mně je nejlépe v Boží blízkosti**“ nebo „**přidržeti se Boha**“.

Amen.